

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Јака карта...

(25)

Мало доцније такси их је возио ка месту састанка. Гастон их је већ чекао. Свртали су у једну кафаницу и Марио је предложио своје услове:

– Пут за боксера и његовог менаџера до Милана и натраг, стан и храна и 10.000 лира.

Гастон се намрштио.

– Испод петнаест хиљада не мичемо се из Париза.

Марио је погледао упитно у Жану.

– И то је мало, мој Марио, јер ће, ускоро Милано платити скупе паре да још једном види Мишела Кришеа. Потпиши и не предомишљај се.

– Лучиано ми је рекао да не дам више од десет хиљада...

– Лучиано не зна ко му долази у госте. Не брини ништа.

Марио се, колебао још неко време, а онда се решио...

– Кад се чини услуга, чини се до краја. Зар није тако, Жане? Дакле, пристајем на 12.000 лира...

Потписао је уговор не обазирјући се на протесте незадовољног менаџера, пружио му стило да и овај стави свој потпис и обратио се Жану:

– Дакле, какав план имаш за вечерас?

– Гастон је видео да је сувишан и одмах се изгубио. Ма да се понашао као да ни мало није задовољан понуђеним условима, уствари је био одушевљен и с муком је скривао своју радост. Док је журио булеваром Сен Мишел, стезао је уговор и потскакивао од радости. Први Интернационални меч. Дванаест хиљада лира! Звезда Мишела Кришеа почела је да бљешти...

Гастон је задржао један такси и наредио шоферу да вози на Етоал. Требало је заиста нешто врло значајно да се догоди, па да се Гастон послужи овим превозним средством. Само кад је нарочито добро расположен, као што је био овога пута, узимао је такси, иначе се увек служио подземном железницом. Не зато што је био тврдица, иако је пазио на сваку пару и умерено трошио на своје потребе, он је од детињства штедео и ценио сваки франак, тако да му је то прешло у навику, исто као и вожња подземном железницом. Али у изузетним приликама Гастон је био широке руке и веома издашан према себи. Уговор који је носио у џепу вредео је те мале части.

Сем тога, Гастон се журио. Он је сваки дан очекивао посету. Он је знао да га нестрпљиво очекују у Палати спорта, али се правио као да му се не жури. Велика игра је отпочела. Ко буде имао јаче живце победиће.

У близини сале Ваграм Гастон је наредио шоферу да заустави кола и да га причека, застајкујући пред изложима као неко коме се не жури и ко има много времена.

Када је дошао пред салу Ваграм, застао је и загледао се у сјајне фотографије боксера. Мишелова слика висила је у средини централног излога, велика, упадљива. Приказивала, је познатог боксера у борбеном ставу. Гастон га је гледао с пуно љубави, а затим се обратио портиру, који је стајао наслоњен на зид:

– Како је, Сергије?

– Харашо, мсје Гастон.

Понудио га је цигаретом и попео се степеницама до благајне.

– Здраво. Како твој реуматизам? – питао је пријатељски благајника, свог старог пријатеља.

– Јавља се, јавља. Потсећа ме да још постоји. Изгледа да ће ове године зима брзо доћи.

Разговор се затим повео о савременим догађајима. Полазећи, Гастон је питао, као узгред:

– Како послови?

– Слабо у последње време. Публика тражи Мишела Кришеа. Ако је он на програму, сала је дупке пуна. Тада не знамо где нам је глава. Сергије није довољан да одржава ред. Полиција му помаже. Али кад Крише не боксује, онда, као рецимо сада, нема скоро никога. Тако је то увек кад се појави нова звезда. Поквари и редовне послове. Публика изгуби интересовање за свакодневне борбе и тражи да види само свог

новог љубимца.

Гастон није скривао задовољан осмех. То је хтео да чује и частио је благајника миришљавом цигаром, а затим се срдечно руковао с њиме. Напустио је Ваграм задовољан и добро расположен. Заваливши се у ауту чак је почео да звиждуће једну арију, која је била модерна још док је он био младић од двадесет година. А чути Гастона да певуши, била је права сензација.

Исплатио је шофера пред својом, омиљеном кафаном. Чим се окренуо угледао је Пјера. Ишао му је у сусрет. Гастоновом оштром оку није промакло нервозно дрхтање усница помоћника славног менаџера.

– Где си, Гастоне? – осорно га је дочекао Пјер. – Као да си у земљу пропао. Тражим те већ недељу дана. Код куће те нема, овде не долазиш. Шта се догађа?

Гастон га је погледао шеретски, махнуо му руком у знак поздрава, прошао поред њега не задржавајући се, ушао у кафану и сео за свој сто. Пјер је пошао за њим, збуњен оваквим понашањем, не знајући да ли да се љути или да буде љубазан.

– Чашу пива, – наручио је Гастон, а затим се обратио Пјеру који се свалио у једну столицу:

– Чиме могу да те послужим?

Пјер се тргнуо и сумњајући уперии оштар поглед у Гастона. Постао је неверљив. Наслућивао је нешто непријатно. Гастон није имао обичај да чашћава никога. Они се познају годинама, али се још ниједанпут није догодило да га Гастон нечим понуди. Иза те љубазности нешто се крило.

Пјер је знао да му је намештена клопка.

– Један коњак, – избацио је осорно и продужио да гледа Гастона продирућим погледом.

Запитао је:

– Зашто те нема?.. Стари је бесан.

Забринута лица, с много ироније у гласу, Гастон је одговорио:

– Љути се!... То не ваља, Може шкодити његовом здрављу. Он је тако дебео, пун сала, а такви људи обично пате од срца. И није више млад. Треба да се чува јаким узбуђења... Узбудиш се, жиле ти набрекну на челу, крв се ускомеша и цак! Готово!... Као да те нема!...

Пјер га је гледао разрогаченим очима, не разумевајући ништа. Као да овај није онај Гастон кога познаје годинама. Као да је неко други у његовој кожи!

– Мани шалу, – покушавао је да буде строг, иако му то није успевало, јер му је глас подрхтавао од стрепње, – већ говори у чему је ствар. Где си до сада?

Гастон је слегнуо раменима:

– Послови, друже, послови... Није лако бити менаџер славнога боксера. Траже ме овде, траже тамо... А ја сам већ у годинама. Нисам навикао да оволико радим.

Пјер се загледао у чашу коњака, која се блистала пред њим. Осећао је да губи игру. Гастон држи врло јаке адуте у рукама, иначе се не би овако понашао. Покушао је да прокљиви у чему је ствар.

– Да ниси потписао какав уговор?

Гастон није одговорио. Немарно се играо с чашом пива, окрећући је лагано у круг по мермерној плочи.

Пјер више није могао да се савлађује.

– Ти си обећао уговор староме и не би било часно од тебе да прекршиш своје обећање. Томе се заиста нисам надао од тебе.

Али Гастон га је умирио лаким покретом руке.

– Не вичи толико. Ко каже да нећу да одржим реч. Обећао сам и остајем при томе. Ја, истина, имам пуно понуда, али што је обавеза, обавеза је. Дипре на првом месту.

Пјер је одахнуо умирен. Оно најгоре се, дакле, није догодило.

– Онда хајдемо староме. Он те очекује.

Али Гастону се није журило.

– Сада немам времена. Има и да посвршавам још неке послове, а после подне сам заказао састанак са страним менаџерима.

– С ким? – напрегнуо је уши Пјер.

– Џими Хокинс се интересује за Мишела.

Пјер се тргнуо. Дакле, то је та јака карта коју Гастон држи у рукама. Схватио је одмах да је ситуација опасна и да треба брзо радити. Јер Хокинс није мачји кашаљ. Овај превејани лондонски менаџер најопаснији је противник Дипреов. Већ годинама њих двојица воде љуту битку. Хокинс је владао лондонским рингом и настојао је да избије Дипреа из седла у Паризу, а Дипре је опет желео да завлада лондонском спортском пијацом. Борба је била немилосрдна, прожета мржњом, гигантска. Дипре је издржао неколико страшних удараца. Хокинс му је преотео Ал Брауна и одвео га преко Океана, мамио је стално и Џое Нокса и зато је Дапре морао да буде попустљив према црноме шампиону и да му из године у годину побољшава услове. Хокинс је био мајстор, да преотме своје ривалу каквог доброг боксера и да би успео у томе није презао ни од какве жртве. То је била борба за престиж, лична освета, жеља изазвана мржњом да онај други пропадне.

Џим Хокинс био је један од оних спортских трговаца који насу бирали средства када је био у питању њихов интерес. Немилосрдан, без осећаја, груб, похлепан за новцем, он би искоришћавао боксера цедећи га као лимун, до последње капи. А затим га је одбацивао нао непотребну ствар, не интересујући се више за њега. Говорило се да му је срце од камена! Његово поштење било је на злу гласу и сви су га се бојали, стрепели од њега, али му нико није могао ништа, јер је захваљујући своме богатству, које је стекао разним махинацијама, успео да прикупи све конце у своје руке и да суверено влада енглеском спортском пијацом.

Дипре је, дакле, имао достојног противника.

– Ти не смеш да разговараш са Хокинсом пре него што се састанеш са Дипреом, – наваљивао је Пјер.

Гастон се замислио:

– Могли бисмо да се видимо само у подне. Ја ћу ручати код „Два франка“, у улици Цигаљ. Ако Дипре жели да разговара самном нека дође. Бићу тамо до два сата.

Пјер је хтео нешто да каже, али није рекао ништа. Било му је јасно да ту више нема шта да се каже. Дигао се и први пут пружио руку Гастону. Није скривао своје дивљење кад је рекао:

– Сила си, Гастоне! Дорастао си староме вуку. Он ће сигурно доћи, у то буди уверен.

Отишао је замишљен и нерасположен. Гастон му је импоновао. Успео је ниодчега да створи нешто. Издржао је страшну борбу са Дипреом и победио је. Сада искоришћава своју надмоћност. Такве људе Пјер је увек ценио и дивио им се. У њима је видео остварење својих нада и тежњи. Али он није био довољно јак да издржи до краја.

Кад је остао сам Гастон је задовољно трљао руке. Све се одвија онако, како је он замислио. Жан му је рекао да Хокинс долази ових дана пословно у Париз. То им је јавио њихов лондонски дописник. Зато је Гастон избегавао сусрет са Пјером и кадгод га је овај тражио телефоном одговарао је промењеним гласом да није код куће. Није одлазио тих дана ни у своју омиљену кафаницу. Седео је код куће и чекао. Када је дознао да се Хокинс налази у Паризу сматрао је, да је дошао његов тренутак. Ма да је могао да с њиме ступи у везу и преговара о Мишеловом гостовању у Лондону, он то није хтео. Он је знао да је Хокинс био још већа лисица од Дипреа. Био је намазан свим мастима и толико непоштен и опасан да се Гастон не би усудио да улази у ма какву комбинацију са овим лондонским спортским магнатом. Није желео да с њим има ма и каква посла. Али Хокинс је био јак адут у његовим рукама, исувише јака карта у борби са Дипреом, да би он могао да пропусти овако повољну ситуацију. Уговор који је јутрос склопио за гостовање у, Милану добро му је дошао. Случај му је ишао на руку. Био је спреман за борбу наоружан до зуба.

(Наставиће се)

Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Jaka karta...

(25)

Malo docnije taksi ih je vozio ka mestu sastanka. Gaston ih je već čekao. Svratili su u jednu kafanicu i Mario je predložio svoje uslove:

– Put za boksera i njegovog menadžera do Milana i natrag, stan i hrana i 10.000 lira.

Gaston se namrštio.

– Ispod petnaest hiljada ne mičemo se iz Pariza.

Mario je pogledao upitno u Žana.

– I to je malo, moj Mario, jer će, uskoro Milano platiti skupe pare da još jednom vidi Mišela Krišea. Potpiši i ne predomišljaj se.

– Lučiano mi je rekao da ne dam više od deset hiljada...

– Lučiano ne zna ko mu dolazi u goste. Ne brini ništa.

Mario se, kolebao još neko vreme, a onda se rešio...

– Kad se čini usluga, čini se do kraja. Zar nije tako, Žane? Dakle, pristajem na 12.000 lira...

Potpisao je ugovor ne obazirući se na proteste nezadevoljnog menadžera, pružio mu stilo da i ovaj stavi svoj potpis i obratio se Žanu:

– Dakle, kakav plan imaš za večeras?

– Gaston je video da je suvišan i odmah se izgubio. Ma da se ponašao kao da ni malo nije zadovoljan ponuđenim uslovima, ustvari je bio oduševljen i s mukom je skrivao svoju radost. Dok je žurio bulevarom Sen Mišel, stezao je ugovor i potskakivao od radosti. Prvi Internacionalni meč. Dvanaest hiljada lira! Zvezda Mišela Krišea počela je da blješti...

Gaston je zadržao jedan taksi i naredio šoferu da vozi na Etoal. Trebalo je zaista nešto vrlo značajno da se dogodi, pa da se Gaston posluži ovim prevoznim sredstvom. Samo kad je naročito dobro raspoložen, kao što je bio ovoga puta, uzimao je taksi, inače se uvek služio podzemnom železnicom. He zato što je bio tvrdica, iako je pazio na svaku paru i umereno trošio na svoje potrebe, on je od detinjstva štedeo i cenio svaki franak, tako da mu je to prešlo u naviku, isto kao i vožnja podzemnom železnicom. Ali u izuzetnim prilikama Gaston je bio široke ruke i veoma izdašan prema sebi. Ugovor koji je nosio u džepu vredeo je te male časti.

Sem toga, Gaston se žurio. On je svaki dan očekivao posetu. On je znao da ga nestrpljivo očekuju u Palati sporta, ali se pravio kao da mu se ne žuri. Velika igra je otpočela. Ko bude imao jače živce pobeđiće.

U blizini sale Vagram Gaston je naredio šoferu da zaustavi kola i da ga pričeka, zastajkujući pred izlozima kao neko kome se ne žuri i ko ima mnogo vremena.

Kada je došao pred salu Vagram, zastao je i zagledao se u sjajne fotografije boksera.

Mišelova slika visila je u sredini centralnog izloga, velika, upadljiva. Prikazivala, je poznatog boksera u borbenom stavu. Gaston ga je gledao s puno ljubavi, a zatim se obratio portiru, koji je stajao naslonjen na zid:

– Kako je, Sergije?

– Harašo, msje Gaston.

Ponudio ga je cigaretom i popeo se stepenicama do blagajne.

– Zdravo. Kako tvoj reumatizam? – pitao je prijateljski blagajnika, svog starog prijatelja.

– Javlja se, javlja. Potseća me da još postoji. Izgleda da će ove godine zima brzo doći.

Razgovor se zatim poveo o savremenim događajima. Polazeći, Gaston je pitao, kao uzgred:

– Kako poslovi?

– Slabo u poslednje vreme. Publika traži Mišela Krišea. Ako je on na programu, sala je dupke puna. Tada ne znamo gde nam je glava. Sergije nije dovoljan da održava red. Policija mu pomaže. Ali kad Kriše ne boksuje, onda, kao recimo sada, nema skoro nikoga. Tako je to uvek kad se pojavi nova zvezda. Pokvari i redovne poslove. Publika izgubi interesovanje za svakodnevene borbe i traži da vidi samo svog novog ljubimca.

Gaston nije skrivao zadovoljan osmeh. To je hteo da čuje i častio je blagajnika mirišljivom cigarom, a zatim se srdačno rukovao s njime. Napustio je Vagram zadovoljan i dobro raspoložen. Zavalivši se u autu čak je počeo da zvižduće jednu ariju, koja je bila moderna još dok je on bio mladić od dvadeset godina. A čuti Gastona da pevuši, bila je prava senzacija.

Isllatio je šofera pred svojom, omiljenom kafanom. Čim se okrenuo ugledao je Pjera. Išao mu je u susret. Gastonovom oštrom oku nije promaklo nervozno drhtanje usnica pomoćnika slavnog menadžera.

– Gde si, Gastone? – osorno ga je dočekao Pjer. – Kao da si u zemlju propao. Tražim te već nedelju dana. Kod kuće te nema, ovde ne dolaziš. Šta se događa?

Gaston ga je pogledao šeretski, mahnuo mu rukom u znak pozdrava, prošao pored njega ne zadržavajući se, ušao u kafanu i seo za svoj sto. Pjer je pošao za njim, zbunjen ovakvim ponašanjem, ne znajući da li da se ljuti ili da bude ljubazan.

– Čašu piva, – naručio je Gaston, a zatim se obratio Pjeru koji se svalio u jednu stolicu:

– Čime mogu da te poslužim?

Pjer se trgnuo i sumnjajući uperio oštar pogled u Gastona. Postao je nepoverljiv. Naslućivao je nešto neprijatno. Gaston nije imao običaj da čaščava nikoga. Oni se poznaju godinama, ali se još nijedanput nije dogodilo da ga Gaston nečim ponudi. Iza te ljubaznosti nešto se krilo. Pjer je znao da mu je nameštena klopka.

– Jedan konjak, – izbacio je osorno i produžio da gleda Gastona prodirućim pogledom.

Zapitao je:

– Zašto te nema?.. Stari je besan.

Zabrinuta lica, s mnogo ironije u glasu, Gaston je odgovorio:

– Ljuti se!... To ne valja, Može škoditi njegovom zdravlju. On je tako debeo, pun cala, a takvi ljudi obično pate od srca. I nije više mlad. Treba da se čuva jakih uzbuđenja... Uzbudiš se, žile ti nabreknu na čelu, krv se uskomeša i cak! Gotovo!... Kao da te nema!...

Pjer ga je gledao razrogačenim očima, ne razumevajući ništa. Kao da ovaj nije onaj Gaston koga poznaje godinama. Kao da je neko drugi u njegovoj koži!

– Mani šalu, – pokušavao je da bude strog, iako mu to nije uspevalo, jer mu je glas podrhtavao od strepnje, – već govori u čemu je stvar. Gde si do sada?

Gaston je slegnuo ramenima:

– Poslovi, druže, poslovi... Nije lako biti menadžer slavnoga boksera. Traže me ovde, traže tamo... A ja sam već u godinama. Nisam navikao da ovoliko radim.

Pjer se zagledao u čašu konjaka, koja se blistala pred njim. Ocećao je da gubi igru. Gaston drži vrlo jake adute u rukama, inače se ne bi ovako ponašao. Pokušao je da prokljuvi u čemu je stvar.

– Da nisi potpisao kakav ugovor?

Gaston nije odgovorio. Nemarno se igrao s čašom piva, okrećući je lagano u krug po mermernoj ploči.

Pjer više nije mogao da se savlađuje.

– Ti si obećao ugovor starome i ne bi bilo časno od tebe da prekršiš svoje obećanje. Tome se zaista nisam nadao od tebe.

Ali Gaston ga je umirio lakim pokretom ruke.

– Ne viči toliko. Ko kaže da neću da održim reč. Obećao sam i ostajem pri tome. Ja, istina, imam puno ponuda, ali što je obaveza, obaveza je. Dipre na prvom mestu.

Pjer je odahnuo umiren. Ono najgore se, dakle, nije dogodilo.

– Onda hajdemo starome. On te očekuje.

Ali Gastonu se nije žurilo.

– Sada nemam vremena. Ima i da posvršavam još neke poslove, a posle podne sam zakazao sastanak sa stranim menadžerima.

– S kim? – napregnuo je uši Pjer.

– Džimi Hokins se interesuje za Mišela.

Pjer se trgnuo. Dakle, to je ta jaka karta koju Gaston drži u rukama. Shvatio je odmah da je situacija opasna i da treba brzo raditi. Jer Hokins nije mačji kašalj. Ovaj prevejani londonski menadžer najopasniji je protivnik Dipreov. Već godinama njih dvojica vode ljutu bitku. Hokins je vladao londonskim ringom i nastojao je da izbije Diprea iz sedla u Parizu, a Dipre je opet želeo da zavlada londonskom sportskom pijacom. Borba je bila nemilosrdna, prožeta mržnjom, gigantska. Dipre je izdržao nekoliko strašnih udaraca. Hokins mu je preoteo Al Brauna i odveo ga preko Okeana, mamio je stalno i Džoe Noksa i zato je Dapre morao da bude popustljiv prema crnome šampionu i da mu iz godine u godinu poboljšava uslove. Hokins je bio majstor, da preotme svome rivalu kakvog dobrog boksera i da bi uspeo u tome nije prezao ni od kakve žrtve. To je bila borba za prestiž, lična osveta, želja izazvana mržnjom da onaj drugi propadne.

Džim Hokins bio je jedan od onih sportskih trgovaca koji nasu birali sredstva kada je bio u pitanju njihov interes. Nemilosrdan, bez ocećaja, grub, pohlepan za novcem, on bi iskorišćavao boksera cedeci ga kao limun, do poslednje kapi. A zatim ra je odbacivao nao nepotrebnu stvar, ne interesujući se više za njega. Govorilo se da mu je srce od kamena!

Njegovo poštenje bilo je na zlu glasu i svi su ga se bojali, strepeli od njega, ali mu niko nije mogao ništa, jer je zahvaljujući svome bogatstvu, koje je stekao raznim mahinacijama, uspeo da prikupi sve konce u svoje ruke i da suvereno vlada engleskom sportskom pijacom.

Dipre je, dakle, imao dostojnog protivnika.

– Ti ne smeš da razgovaraš sa Hokinsom pre nego što se sastaneš sa Dipreom, – navaljivao je Pjer.

Gaston se zamislio:

– Mogli bismo da se vidimo samo u podne. Ja ću ručati kod „Dva franka“, u ulici Cigalj. Ako Dipre želi da razgovara samnom neka dođe. Biću tamo do dva sata.

Pjer je hteo nešto da kaže, ali nije rekao ništa. Bilo mu je jasno da tu više nema šta da se kaže. Digao se i prvi put pružio ruku Gastonu. Nije skrivao svoje divljenje kad je rekao:

– Sila si, Gastone! Dorastao si starome vuku. On će sigurno doći, u to budi uveren.

Otišao je zamišljen i neraspoložen. Gaston mu je imponovao. Uspeo je niodčega da stvori nešto. Izdržao je strašnu borbu sa Dipreom i pobedio je. Sada iskorišćava svoju nadmoćnost. Takve ljude Pjer je uvek cenio i divio im se. U njima je video ostvarenje svojih nada i težnji. Ali on nije bio dovoljno jak da izdrži do kraja.

Kad je ostao sam Gaston je zadovoljno trljao ruke. Sve se odvija onako, kako je on zamislio. Žan mu je rekao da Hokins dolazi ovih dana poslovno u Pariz. To im je javio njihov londonski dopisnik. Zato je Gaston izbegavao susret sa Pjerom i kadgod ga je ovaj tražio telefonom odgovarao je promenjenim glasom da nije kod kuće. Nije odlazio tih dana ni u svoju omiljenu kafanicu. Sedeo je kod kuće i čekao. Kada je doznao da se Hokins nalazi u Parizu smatrao je, da je došao njegov trenutak. Ma da je mogao da s njime stupi u vezu i pregovara o Mišelovom gostovanju u Londonu, on to nije hteo. On je znao da je Hokins bio još veća lisica od Diprea. Bio je namazan svim mastima i toliko nepošten i opasan da se Gaston ne bi usudio da ulazi u ma kakvu kombinaciju sa ovim londonskim sportskim magnatom. Nije želeo da s njim ima ma i kakva posla. Ali Hokins je bio jak adut u njegovim rukama, isuviše jaka karta u borbi sa Dipreom, da bi on mogao da propusti ovako povoljnu situaciju. Ugovor koji je jutros sklopio za gostovanje u, Milanu dobro mu je došao. Slučaj mu je išao na ruku. Bio je spreman za borbu naoružan do zuba.

(Nastaviće se)